

— Да бѣше направилъ поне вратата по-здрава, може би не би я строшилъ крадецътъ така лесно! — забеляза трети.

— Ехъ, братя, сега ми казвате, какво е трѣбвало да направя! — въздѣхна селянинътъ.

— Да премѣстишъ хамбара на по-удобно мѣсто! — обади се нѣкой.

— Било каквото било, гледай да не се повтаря! — добави другъ доброжелателъ.

— Всички ми давате умни съвети, но никой не се сѣща, да ми помогне, — каза селянинътъ.

Т. Харманджиевъ

МАЙМУНКАТА МИМУСЪ

III. Пълно укротяване

Сега ние съ Мимуса сме при люлката. Той много обича да се люлѣе. Следъ това се спушна на пода и почна да бѣга, да играе и да лудува като сжщинско немирно дете. Азъ съвсемъ отпустнахъ синджирчето, съ което го държахъ, и Мимусъ почна като че ли да играе съ мене на криеница: скриваше се задъ масата, свиваше се въ нѣкой жгълъ, пакъ излизаше.

Малко по-малко Мимусъ привикна да се окачва по мене, да взема свободно отъ ржката ми банани, ябълки и други плодове. Пипаше ме по главата, по лицето, по бузитѣ, по носа, сякашъ искаше да изучи формитѣ на моята глава и на моето тѣло. Особенно ставаше нѣженъ и кротъкъ той, когато му донасяхъ чаша чай съ млѣко. Сега не разливаше чая на пода и отъ тамъ да го лочи, както правѣше по-рано, сѣрбаше направо отъ чашата, която хвашаше съ две ржце като дете.

— Е, Мимусчо, ти трѣбва да се научишъ да се чи-